

A hazáért.

Édes hazám, Magyarország, szeretlek!
Teérted száll hő fohásza szívemnek.
Csillagos ég borulj fölé szelíden,
Hallgass meg egy gyöngé leányt, Istenem.

Leány vagyok s gyöngé bár a két karom,
Megosztozom, hazám, minden bajodon.
Két kezemmel fölszárítom könnyedet,
Bekötözöm, gyógyítgatom sebedet.

A magyar lány szíve: csillag sugara,
Csillagfénytől lesz derűs az éjtszaka,
Lángra gyúl ki benne a honszerelem,
Büszke vagyok, hogy magyar lány a nevem.

Másutt harcba férfi száll csak egyedül,
Mert a nő a harci zajtól menekül,
Magyar asszony kardot fogott kezébe,
Ugy kötözött irt a hősök sebére!

István király, ha reánk most lenézel,
Látod-e, hogy mit tettek a népeddel?
Szétszaggatták földjét, a Te országod,
Rabkenyéren még sok fiad és lányod...

Magyaroknak Nagyasszonya, Mária!
Tehozzád száll ajkainkról az ima.
Könyöröggél bús hazánkért: — Istenem,
Add, a magyar újra e gy és nagy legyen!

Jó Istenem, hallgassad meg imánkat:
Add vissza mi ezeréves hazánkat!
Nem vágyunk mi semmi másra sohase
Csak a mienk kérjük vissza mind, ide!

Édes hazám, Magyarország, szeretlek,
Teérted száll hő fohásza szívemnek,
Csillagos ég borulj fölé szelíden,
Hallgass meg egy gyöngé leányt, Istenem.